

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10. 3. 2022 v trestní věci obžalované Š [REDAKCE] N [REDAKCE], narozené [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE] [REDAKCE] toho času bytem [REDAKCE], adresa pro doručování Městský úřad [REDAKCE] [REDAKCE],

takto:

Odvolání obžalované Š [REDAKCE] N [REDAKCE] a Okresního státního zástupce v Tachově proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 6. 12. 2021 č. j. 1 T 56/2021 – 301 se jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná Š [REDAKCE] N [REDAKCE] uznána vinnou, že nejméně od 30. 8. 2017 do 15. 12. 2020 vědomě porušila své povinnosti plynoucí z rodičovské zodpovědnosti dle ustanovení § 858 zákona číslo 89/2012 Sb., občanského zákoníku tím, že jakožto zákonný zástupce u nezletilého F [REDAKCE] N [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], zanedbala jeho školní docházku, když řádně nespolupracovala se školou, nepředkládala aktuální podklady k posouzení individuálního vzdělávání pro jejího syna majícího speciální vzdělávací potřeby, neplnila požadavky individuálního vzdělávacího plánu a řádně neplnila termíny zkoušek stanovené dle individuálního vzdělávacího plánu, dále řádně neřešila jeho zdravotní stav, u něhož byla diagnostikována systémová aspergilóza vyžadující zvýšenou kontrolu, přičemž se s ním bez omluv nedostavovala na opakovaně zvané 13-ti a 15-ti leté prohlídky či prohlídky k posouzení individuální školní docházky, kdy praktickým lékařem pro děti a dorost MUDr. J [REDAKCE] P [REDAKCE], kde je nezletilý hlášen, byl naposledy vyšetřen v jeho 11-ti letech, zároveň zamezovala kontaktu jiných osob s nezletilým F [REDAKCE] N [REDAKCE] tím, že jej izolovala od okolního světa a tímto svým jednáním tak narušila jeho zdravý psychosociální vývoj.
2. Jednání obžalované bylo posouzeno jako přečin ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a byla za ně odsouzena podle § 201 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podala odvolání obžalovaná a odvolání podal i Okresní státní zástupce v Tachově. Obžalovaná namítla, že nesouhlasí s tím, že by spáchala trestný čin ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Se svým synem se pravidelně učila, se školou spolupracovala a dodržovala individuální vzdělávací plán, dodržovala termíny zkoušek dle stanoveného individuálního vzdělávacího plánu, řešila zdravotní stav syna, kdy v případě potřeby konzultovala zdravotní stav syna s odborným lékařem. Nezamezovala kontaktu syna s jinými osobami, neizolovala ho od okolního světa, naopak se synem navštěvovala pravidelně dětská hřiště a pískoviště. Nesouhlasí s tím, že by u syna narušila jeho psychosociální vývoj. Navrhla, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k novému projednání soudu první instance.
4. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Tachově zaměřil odvolání do výroku o trestu. Nemá zásadní výhrady proti výroku o vině ani právní kvalifikaci jednání obžalované, souhlasí i s tím, že je namíste ukládání podmíněného trestu odnětí svobody. Nesouhlasí však s výměrou uloženého trestu. Má za to, že nalézací soud přecenil význam jediné polehčující okolnosti, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.

trestní bezúhonnosti obžalované a naopak zcela opomenul přitěžující okolnosti a další okolnosti případu. Obžalovaná zanedbávala péči o nezletilého, kdy nedostatečně zajišťovala jeho domácí výuku a neplnila povinnosti vůči škole, vůbec nezabezpečovala lékařskou péči o nezletilého, přestože mu byla v minulosti diagnostikována vážná choroba a naprosto jej izolovala od okolního světa, respektive ostatních lidí. Veškerého jednání se dopouštěla po dobu delší než tři roky. Nelze ani opomenout skutečnosti, které vyplývaly z opatrovnického spisu vedeného u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 13 P 108/2020, tedy že nezletilý po předání do Dětského diagnostického ústavu ■■■ prakticky nedokázal v tomto prostředí normálně fungovat. Nezletilý byl takto „vychováván“ v období přibližně od 13 a půl let do 17 let věku, tedy v období, kdy se formuje osobnost mladého člověka. I z laického hlediska je zřejmé, že jednání obžalované výrazným způsobem nezletilého ovlivní v jeho budoucím životě, minimálně v období následujících let. Ukládání trestu při samotné spodní hranici pak nesvědčí ani konstatování soudu, že u obžalované nebyl zaznamenán žádný náznak sebereflexe. S nalézacím soudem pak lze rovněž polemizovat o tom, zda při ukládání trestu lze přihlížet k tomu, že obžalované byl nezletilý odebrán. Odebrání nezletilého, respektive jeho umístění do Dětského diagnostického ústavu ■■■ na základě předběžného opatření bylo totiž nezbytným opatřením k zajištění řádné péče o nezletilého, jehož péče byla zanedbána právě v důsledku jednání obžalované. Uvedené opatření tak mělo za cíl toliko zajištění řádné péče o nezletilého, nikoliv však potrestání obžalované. Lze tak mít za to, že uložený trest ve výměře šest měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců je nepřiměřeně mírný. Za adekvátní lze považovat trest odnětí svobody ve výměře nejméně jednoho roku, jehož výkon bude obžalované podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanou odsoudil k trestu odnětí svobody ve výměře jednoho roku s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu dvou roků.

5. Krajský soud v Plzni z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřovala podaná odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl přitom k následujícím závěrům.
6. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalované na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud bez procesních vad provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry podrobně vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku.
7. Skutková zjištění soudu prvního stupně jsou správná, neboť na základě provedených důkazů lze mít za prokázané, že se obžalovaná popsané trestné činnosti dopustila. V tomto směru okresní soud provedl dostatečně rozsáhlé dokazování, ostatně nikdo ani provedení dalších důkazů nenavrhoval. Všechny důkazy byly provedeny procesně bezchybným způsobem a všechny provedené důkazy byly také řádně zhodnoceny. Hodnocení důkazů je tak uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku od bodu 11, ale soud částečně důkazy hodnotí i při popisu jednotlivých důkazů, které měl soud k dispozici. Okresní soud se zabýval všemi aspekty věci, zabýval se i obhajobou obžalované a v návaznosti na její obhajobu poukázal i na důkazy, které obhajobu zpochybňují. Konstatoval i připojený opatrovnický spis Okresního soudu v Tachově, který měl soud k dispozici a do spisu byl založen i znalecký posudek k osobě obžalované, který byl vypracován právě v souvislosti s opatrovnickým řízením. Znalkyně v něm mj. uvedla, že výchovné kompetence matky, tedy obžalované, jsou na velmi nízké úrovni. Danou věcí se v jedné fázi zabýval i veřejný ochránce práv, který rovněž nezjistil žádné závažné pochybení v činnosti OSPODu či jeho pracovníc. Ve spise je i zmínka ohledně výpovědi svědkyně Š■■■ S■■■, sociální pracovníce Městského úřadu v ■■■■, navrhnuté obžalovanou, která měla za to, že obžalovaná byla zřejmě v minulosti týrána manželem. Tato věc se však neřešila hlavně proto, že obžalovaná

se k tomu odmítala vyjádřit.

8. Krajský soud má tedy za to, že nalézací soud skutkově správně rozhodl. Popis skutku odpovídá důkazům, které byly provedeny a které byly také zhodnoceny. Hodnocení důkazů je ostatně věcí nalézacího soudu, před kterým byly provedeny a je tak respektována zásada bezprostřednosti a ústnosti. Okresní soud i správně jednání obžalované podřadil pod právní kvalifikaci přečinu ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, včetně té kvalifikované skutkové podstaty, kdy se jednání měla dopouštět po delší dobu, tedy po období zhruba tří roků. V tomto směru tedy nebylo zjištěno žádné pochybení a lze plně odkázat na odůvodnění rozsudku. Jediné pochybení v tomto rozsudku je formálního charakteru. V právní větě není uvedena forma zavinění, kdy mělo být správně uvedeno, že rozumový a mravní vývoj dítěte ohrozila z nedbalosti. Okresní soud to však jasně uvádí na straně 7 v bodě 12 odůvodnění rozsudku, kde dochází k závěru, že po subjektivní stránce šlo o vědomou nedbalost. Jde tedy o formální pochybení, kdy tento závěr nalézacího soudu o formě zavinění není zahrnut do skutkové či právní věty. Krajský soud však nepovažoval za nutné kvůli tomu napadený rozsudek rušit. Lze tedy uzavřít, že skutková zjištění i právní kvalifikace jsou správná, úplná a lze v tomto směru plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. I samotné důvody podané odvolání obžalovanou jsou formální a obecné, nic neřešící a z části se jimi zabýval i okresní soud, kdy např. již v řízení před soudem obžalovaná namítala, že brala syna na pískoviště. Toto období však v rámci trestního řízení hodnoceno nebylo.
9. Pokud jde o odvolání státního zástupce, které směřovalo do výroku o trestu, ani tomu nebylo krajským soudem vyhověno. Lze připustit, že zkušební doba podmíněného odsouzení mohla být delší, ale to by bylo vhodné zejména za situace, kdyby se syn F. N. vracel z výchovného ústavu zpět do péče matky, tedy obžalované. K tomu nedochází a zřejmě ani nedojde, neboť z civilního rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 3.1.2022, sp zn. 13 P 108/2020, je zřejmé, že ústavní výchova nezletilého F. N. se prodlužuje do [redacted] a návrh matky na zrušení ústavní výchovy nezletilého byl zamítnut. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 2.2.2022. Ústavní výchova byla tedy prodloužena do 19. roku věku F. N., kdy bude mít dokončeno i odborné vzdělání. I z výpovědi jmenovaného je zřejmé, že ve výchovném ústavu je spokojený, v bližším kontaktu je s bratrem, který jediný z rodiny za ním jezdí. Za situace, kdy se tedy syn nevrací k matce, již není nutné, aby byla sledována po delší zkušební dobu. Trest uložený okresním soudem ve výměře šesti měsíců se zkušební dobou v trvání 18 měsíců je sice trestem mírným, nejde však o trest nepřiměřeně mírný. Nelze souhlasit ani s argumentem státního zástupce, že odebrání dítěte, tedy syna F. nebyl trestem, s tím krajský soud nesouhlasí, neboť se domnívá, že takový postup je zpravidla trestem pro každou matku. Obžalovaná se domnívala, že se stará o syna dobře, tak jak to ona ze svého pohledu vnímala. Trest byl ukládán mírný i s ohledem na skutečnost, že obžalovaná nebyla nikdy projednávána před soudem, jde navíc o nedbalostní formu zavinění, nikoliv úmyslnou, když tento trestný čin lze spáchat oběma formami zavinění. Není tedy důvod pro zpřísnění uloženého trestu. Krajský soud proto obě odvolání zamítl jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných

náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 10. března 2022

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Libuše Chudíková v. r.